XXX. évf. 1. szám – 2018. január-február

MARANA THA

Jöjj el Uram! Jel. 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás Lelkiségi Lapja

Dr. Gloria Polo Ortiz előadása

Imalánccal vették körül Lengyelországot

Fotó: AFP

„Ne kívánj más lenni,
mint ami vagy, és próbálj meg
tökéletesen azzá válni.”
(Szalézi Szent Ferenc)

ÚJ ÉV – ÚJ ÉLET

Urunk, Jézus, új életet kínál fel mindenkinek, aki hozzá megy. Ez az új élet annyira szép, annyira teljes, hogy aki elnyeri, semmiképpen nem cserélné fel a régivel. Pedig ennek az életnek is vannak nehézségei. Van, amikor elhalványul az Úr jelenléte vagy elhalványulnak a célok, mégis ha kiálljuk a próbatételeket, akkor még szebbé válik az élet. Amikor Jézus találkozott Simonnal, azt mondta neki: te szikla (Kéfás – Péter) leszel, akire rá fogom építeni Egyházamat. A huszonéves halászfiú valószínűleg nem sokat értett ebből. De annyit biztosan felfogott, hogy az Úrnak terve van velem, számít rám, együtt dolgozhatok vele. – Jézus látta szemében az örömöt, de látta Péter jövőjét is, amint hirdeti az evangéliumot Jeruzsálemben majd Rómában, és látta őt vértanúként meghalni. De erről most nem beszél, csupán arról, hogy teljesen adja át a szívét az új feladatnak.

❶ *Az Úr hív*

Az ószövetségi Szentírásban van egy kedves jelenet, amikor a gyermek Sámuel megtanulja felismerni az Úr hangját. Először Éli paphoz fordul az éjszaka közepén és jelenti, itt vagyok, miért hívtál. Éli azt válaszolta: nem én voltam, hanem az Úr; ha még egyszer hallod, mondd: *„Itt vagyok, Uram, hallja a te szolgád!"* – Ebben a mondatban benne van a teremtmény minden alázata és engedelmessége. Ha minden keresztény felismerné, hogy ki az Úr és ki az ember, akkor igent mondana az Ő hívásának. Mert ez a hívás ma is elhangzik. Minden alkalommal, amikor rossz útra tér az ember, elhangzik az Úr hívása. A lelkiismereten keresztül szólít, hogy mondj le a haragról, légy hű a szeretethez, ne vedd el a másét, őrizd meg a békét. Aki meghallja és meg is teszi, amit mond neki az Úr, az mindig jól jár. Aki elutasítja, abban növekszik a bűn okozta sötétség, s egyre nehezebben tud szeretni, mert a lázadás megkötözi a szívét.

❷ *A Szentlélek temploma*

Pál apostol azt írja a korintusi levélben (1Kor 6,19), hogy a testünk a *„Szentlélek temploma… nem vagytok a magatokéi."* Ebbe a gondolatba nehezen akarunk beleegyezni. Mert mi azt szeretnénk, ha a testünk a mi tulajdonunk lenne, amivel azt teszünk, amit akarunk. Ha akarjuk, tönkre tehetjük alkohollal, drogozással, cigarettával, mértéktelen élvezethajszolással. De ez nem helyes! Pál apostol azt írja, hogy ez lopás, mert a testünket, illetve az életünket az Úr Krisztus megvásárolta szent vérével a kereszten. Ezért nekünk azt kell tenni, amit Ő parancsol. Ha az Ő terve az, hogy testünk legyen a Szentlélek temploma, abban úgy kell élnünk, hogy ez megvalósuljon. Úgy kell imádkoznunk, úgy kell szeretnünk, úgy kell másokat szolgálnunk, ahogy Jézus tette. Mert csak így válik testünk a Szentlélek templomává. Pál apostol még azt is hozzáteszi: *„Dicsőítsétek és hordozzátok Istent a testetekben."* – Csodálatosan szép ez a cél. Sokan azt mondják, nem tudják, miért éljenek, nem találják meg a céljukat. Miért? Mert a célt kizárólag a földi javak között keresik és nem a természetfeletti életben. Jézus mindenkit meghív erre az új életre. El kell indulni bátran, és hinni, hogy ez megvalósítható.

❸ *Jézusra építkezni*

Jézus sziklának nevezi Simont, és Máté evangéliumban van még egy hitbeli vallomás (Mt 16,18): *„Te vagy a Messiás, az élő Isten Fia."* Ebből az következik, hogy Simon azáltal lehet kőszikla, ha az egyetlen sziklára – az Úr Jézus Krisztusra – és az ő istenfiúságára épül. Péter tudta, hogy indulatos természete és sokféle hibája miatt nem lehet szikla. De azt is tudta, hogyha Jézusra épít, ha neki adja az életét, akkor minden megváltozhat. Ami eddig lehetetlen volt, az most lehetségessé válik. – A mai kor tele van bizonytalansággal, szorongással, rendezetlenséggel – ezért ma különösen szükséges Jézusra építeni. **Az Új Év akkor lesz boldog, ha mindig Jézusra építkezünk.**

Katona István főszerkesztő

Ne félj, ha valaki szeret téged!

II/2 rész

„Ne félj attól, hogy valaki szeret téged, gondolj csak bele, ez nem a vég, hanem a kezdete valaminek… talán egy jobb élet kezdete is lehet.” (With Angel)

A szeretet nem érzelem, hanem akarati döntés. (Természetesen érzelem is lehet benne, de nem feltétele.) Sokan azt gondolják, a szeretetet érezni kell. Az érzelmek olyanok, mint a felhők, jönnek, mennek, majd elbújnak, s ha süt a nap vagy egyáltalán nem lehet látni őket. Ha borús az idő, akkor csúnya feketék. Ilyen az érzelem is: végletek között váltakozik. Az igazi szeretet azonban nem szélsőséges hangulathoz van kötve. Hanem a sérülések és veszteségek ellenére is meghozható olyan akarati döntés, amely a maga vállalásait fogalmazza meg elsősorban, nem pedig a másikra irányuló elvárásait.

Az érzelmi sérülés olyan maradandó lehet, ami személyiség-zavarral is párosulhat, deviáns (abnormális) viselkedési formákat idézhet elő. Amikor sérült az ősbizalom, akkor újra meg kell tanulni bízni, hinni Isten gyógyító szeretetében, az emberekben és magunkban is. Meg kell tanulni szeretni az embereket és magunkat egyaránt. Csak úgy kaphatunk esélyt az Életre, ha képesek vagyunk erősíteni akaratunkat és elhinni, hogy Isten megengedte nekünk, hogy sebződjünk, mert sebzettségünkben lehetünk a legfogékonyabbak arra, hogy az Ő gyógyító, irgalmas szeretetét befogadjuk. Ehhez tudnunk kell megbocsátani, s Isten megbocsátó szeretetét kell kérni.

A megbocsátáshoz fontos, hogy megtanuljuk uralni hangulati ingadozásunkat. Akik valamikor érzelmileg sérültek, azoknak be kell vallaniuk maguknak: igen, sérültem, de megbocsátok, mert gyógyulni akarok. A megbocsátáshoz elsősorban Isten szeretetét kell befogadnom egy hívő közösségben, amely az Isten iránti kapcsolatomban is segíti a gyógyulásomat. Az egészséges Isten-kapcsolathoz elengedhetetlenül fontos, hogy egy hívő keresztény közösséghez tartozzam, amely akár a családi háttérként is szolgál, mert nagyon sok ember számára a keresztény közösség jelenti a családot is.

A megbocsátás az ember lelke legmélyén zajlik: ki kell tudni mondani: nem haragszom, mert elhagytak; nem haragszom, hogy kihasználtak, megerőszakoltak, becsaptak, nem haragszom magamra, s nem ítélem el magam, mert sebezhető vagyok, s nem vagyok tökéletes, stb. Mert ha nem tudok megbocsátani, akkor a másik ember felém irányuló minden közeledését elutasítom. Ezzel ugyanúgy nem adok esélyt az ő életlehetőségei kibontakozásának, mint ahogy akadályozom a magam lehetőségeit is. Vagyis ha nem tudok megbocsátani, akkor nem tudok élni sem, „meghalt a lelkem”. A haragos, agresszív lélek nem képes boldog lenni, nem tudja megtapasztalni a szeretet hétköznapi csodáját, a lélek szabadságát, örömét.

Az érzelmi sérülésből való gyógyulás tulajdonképpen nem más, mint egy gyászfolyamat végig járása, melynek során el kell engednünk az önzésünket, el kell gyászolnunk sebzettségünket, megbántódásunkat, hogy eljuthassunk a megbocsátáshoz, ami nélkül ugyanúgy nem tudunk bizalmat ajándékozni, ahogy nem tudjuk az ingyenes (feltétlen) szeretetet sem befogadni. Ahogy nem kell félni a sebektől, úgy a szeretettől sem. A sebek föl-fölszakadnak, de nagyobb az esély arra, hogy tisztulnak és begyógyulnak, és ezáltal fejlődünk, érünk is. Aki nem sebződött, soha nem tapasztalja meg az igazi önzetlen szeretetet.

A szeretet olykor-olykor igen nagy fájdalommal jár, mégsem érzelem csupán, mert a fájdalom ellenére mégis **elfogadást, féltést, aggódást, felelősséget**

is tanúsít. A szeretet az élet elengedhetetlen része, s akárcsak a megbocsátás, időnként meglepetéseket okoz. Ebben sebződhetünk és ez által kiszolgáltatottabbak is leszünk – de a szeretet mégis öröm, szabadság, ami nincs kockázat nélkül. Ezért az élet hol apró szirom-csodákat, hol sérüléseket ajándékoz, ami lelki fejlődéshez, tisztuláshoz, érettséghez segít.

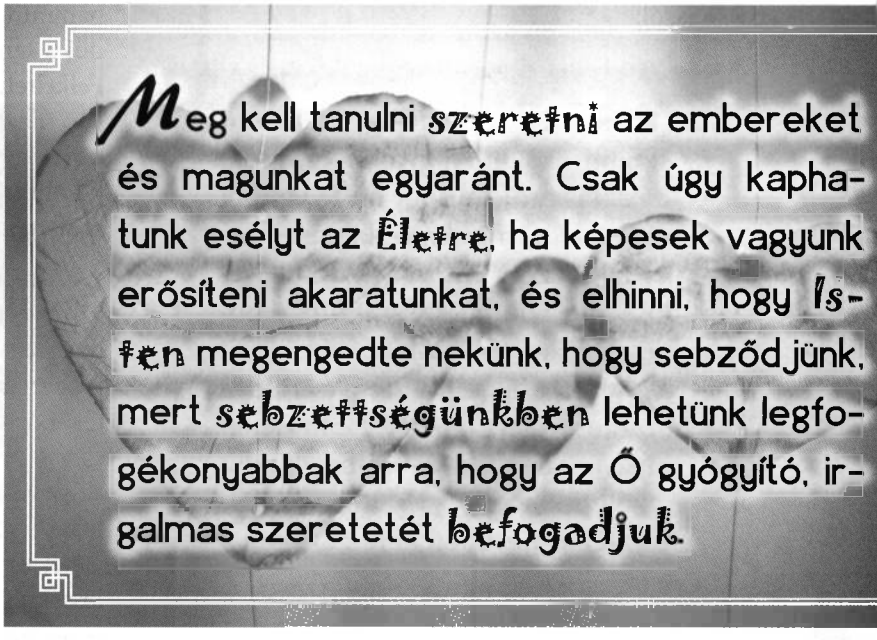
A fejlődéssel járó tisztulásnak és szenvedésnek is megvan a maga szépsége, ami éppen a változatosság, ha nem zárulunk be, és nem kötődünk rendetlenül dolgokhoz, személyekhez, és nem tesszük meg életfeltételnek, hogy enélkül vagy anélkül nem tudunk élni. Ekkor szabad teret nyerünk, lehetőséget a szabadságra, a lélek szabadságára. Szeretni és engedni, hogy szeressenek. Bocsánatot kérni, megbocsátani. Ha ezt megtanuljuk, akkor tudunk élni igazán, s akkor lehetünk szabadok, akkor tudunk örülni.

A rendetlen kötődés, túlzott rajongás önsajnálat olyan, mint a makrancos gyerek, aki erősen hisztizik bennünk és rángatja a ruhánkat, hogy menjünk vele játszani. Ha engedünk, még erősebben rángat, és a játékszerévé leszünk – ha nem engedünk és határozott, értelmes válaszszal elutasítjuk, akkor viszont ez a makrancos gyerek egyre ritkábban jelentkezik. És végül rájön, hogy nincs értelme a zaklatásának és békén hagy. De ehhez a saját akaratunkat is erősíteni kell, hogy ne ijedjünk meg sem a belső, sem a külső viharos érzelmi megnyilvánulásoktól.

Az érzelmi sérülés sokunk életében jelen lehet, mert a mai élet körülménye könnyen magával hozza. Ez a rohanó, Isten nélküli világ romboló munkát végez az életünkben, mert személytelenné teszi az emberi kapcsolatokat, az embert elmagányosítja, és a téveszme azt sugallja, hogy nincs szükségünk senkire. Sokan ezt mondják magukban: „Nincs szükségem senkire, mert mindenkiben csalódtam. Nincs szükségem se családra, se Istenre, se közösségre. Ne mondja meg nekem senki, hogy mit csináljak, hogyan éljek." Elvagyok én jól egyedül.

Valóban elvagyok jól egyedül? Hová vezet ez, ha magam taszítom és szigetelem el magam mindentől? A rengeteg sebünknek magunk vagyunk az okai, mert magunkat zárjuk ki a családból, a közösségből, az Isten szeretetéből. Ezáltal egyrészt túlzottan ingerszegénnyé válik környezetünk, eltűnik a lélekre való figyelés, ami pedig a személyiségünk építő eleme.

Másrészt túlterhel olyan ingerekkel, amelyek megnehezítik a világban való eligazodást. Pedig a test + lélek+ szellem: mind harmóniában kell, hogy legyenek egymással. Ha valamelyik sérül, vagy ingerszegény az adott élethelyzet, akkor ott súlyos problémák léphetnek fel. Ahogy utazgatok metrón, vonaton, látom az üres és fáradt tekinteteket, nyomasztó látvány tárul elém. Hol az öröm, hol az érdeklődés? Sokan mereven, üres tekintettel figyelnek, de nem látnak, mások csak úgy „elvannak", céltalanul. Mert bezárultak, kiégtek, érzelmileg sérültek.

Gyakran eszembe jut a kedvenc versem **Mécs László**tól, ezeket a tekinteteket látva. Most megosztanám ezt a verset. A mai ember ritkán láthat mosolygó tekinteteket, pedig nagyon fontos, és nem is hisszük, hogy másnak mennyit jelenthet. Lehet, hogy a mi mosolyunkat láthatja utoljára és viszi majd az örökkévalóságba, lehet, hogy megint másoknak az utolsó reményt adhatja.

A gyermek játszani akart…

A gyermek szeme tükröt keresett,
anyjára mosolygott, s várt egy keveset,
az anya arca nem tükrözte vissza,
szomorú volt. A tükör nem volt tiszta.

Cseh Anikó

Dél-Amerika apostola

II/1. rész

Közösségünk imájával fogom kezdeni, ami így szól:

> **„Elismerjük Uram, hogy Nélküled semmire sem vagyunk képesek, de azt is tudjuk, hogy ha Te velünk vagy, akkor mindenre képesek vagyunk. Ezért megalázkodunk jelenléted előtt és kérjük, hogy növeld hitünket. Uram, vezéreld ezt a műsort, hogy mindenkire áldás szálljon, aki látja és mindenki higgyen benned és befogadjanak az életükbe, mint Urat és Megváltót. Jézus nevében kérem. Ámen."**

New Yorkban születtem és nevelkedtem, Puerto-Ricó-i katolikus családban. Egy közösségnek a második generációjához tartozom, amit Jézus Misszionáriusainak neveznek. A szüleim voltak az alapítók, a nagybátyámmal hozták létre a közösséget.

Igen. Miközben szüleim vitték előre a közösséget, közben mi megszülettünk. Mindenhova vittek minket, és ha álmosak lettünk, akkor letettek nekünk egy plédet a földre, miközben ők tanítottak.

Négyen vagyunk testvérek, két fiú és két lány, de az unokatestvéreim is tagjai ennek a második generációjú közösségnek.

Jelen vagyunk Londonban és hamarosan Olaszországban és Spanyolországban fogunk közösséget alapítani.

Hálát adok a családomért! Mindig mondom a szülőknek, hogy tanítsuk a hitet már gyerekkortól kezdve, mert azok a magok, amelyek megmaradnak, később kivirágoznak. Édesanyám kicsi koromban mindig magával vitt, ők soha nem mentek egyedül a templomba, mindig magukkal vittek minket. Felkeltették bennünk a vágyat, együtt imádkoztunk, vacsoráztunk, mentünk aludni. Mindig ki volt alakítva egyfajta „lelki környezet" a házban és mindez a későbbiekben gyümölcsöt hozott bennünk. Én ebbe születtem bele.

Betegen születtem. Édesanyámnak azt mondták az orvosok, hogy veszélybe sodorja az életét azzal, hogy világra hoz engem. Bele is halhat a szülésbe és jobban teszi, ha elvetet, hogy megmentse a saját életét. Édesanyán száz százalékban katolikus, az abortusz szóba sem jöhetett nála. Még akkor sem, hogy az orvostudomány bizonygatta, az abortuszt végre lehet hajtani. Ő úgy döntött, hogy kockára teszi az életét és megadja annak lehetőségét, hogy megszülessek és olyannak születtem, ahogy azt az orvosok is megmondták. Egészségügyi problémákkal jöttem a világra.

Édesanyám három hónapig volt kómában, súlyos volt az állapota, én pedig kilenc hónapig voltam inkubátorban. Teljes mértékben deformálódva születtem. A szívem deformált volt, mindenféle monitoros géphez voltam kötve, a testemet is egy szerkezet vette körül, hogy járni tudjak, mivel az is torz volt. Egy szörnyhöz hasonlítottam. Elkezdődtek az egészségügyi vizsgálatok. Agyhártyagyulladás, idegrángás, szívproblémák, tumorok kezdtek formálódni az egész testemben. Belső vérzésem volt, vért hánytam. Az agyamban keletkezett tumor idézte elő az utolsó krízist, amikor teljesen elveszítettem a látásom. Az orvosok azt mondták, hogy három hónap van hátra az életemből. Kiváló orvosok jöttek Kaliforniából, Texasból és arra a következtetésre jutottak, hogy már az orvostudomány sem tehet értem semmit, de a problémáim, szituációm ellenére édesanyám mindig megmaradt a hitben.

Már tizenkét évesen részt vettem velük az összejövetelen, énekeltem, hisz az egész család zenész, énekes, de az egészségügyi állapotom tovább romlott. Tizenhét évesen elveszítettem a látásom, ez a legrosszabb, ami történhetett.

Én elviseltem a többi szenvedést, de a látásom elvesztése nagyon nehéz volt a számomra, mert én nem vakon születtem. Így a látás elvesztése az egy félelmetes dolog volt.

Nehéz volt a gyermekkorom, mert nem tudtam olyan tevékenységet folytatni, amit a barátaim az iskolában. A fiatalok szeretnek sportolni, iskolai csapatban játszani. Én nem tudtam ezekben részt venni, de soha nem panaszkodtam. Soha nem veszítettem el a hitem. Felajánlottam az Úrnak és alárendeltem magam az Úr akaratának. Ez már be volt kódolva a családomba. Ezt tanították nekem. Édesanyám azt mondta: valamilyen oka mindig mindennek van. Mindig mondta, hogy én különleges vagyok, áldott vagyok, az Istennek van valamilyen szándéka velem. Az állapotom egyfajta áldás, Isten dicsősége meg fog mutatkozni általam.

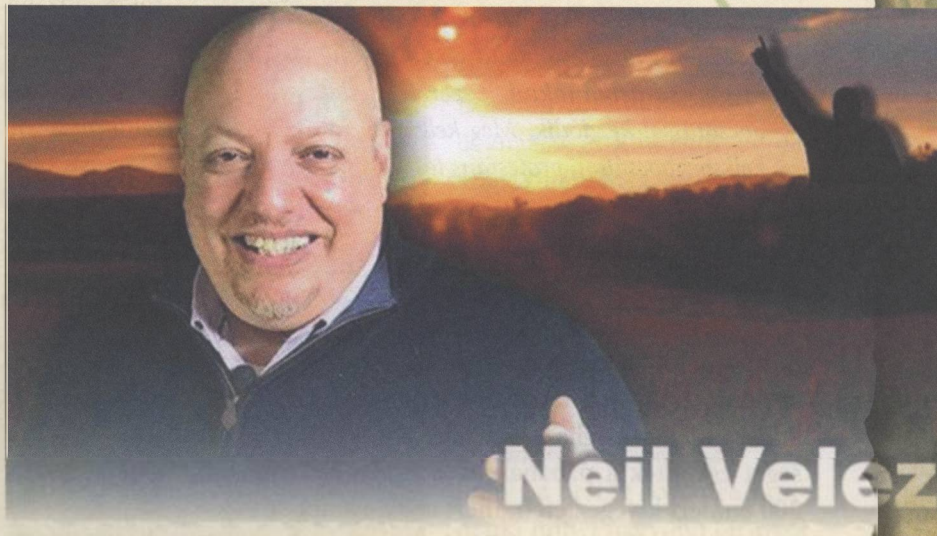
A Biblia azt mondja: „Minden, ami bekövetkezik, a jó szolgálatára van." S ha mi megtanuljuk látni a jót, még akkor is, ha a dolog rossznak látszik, abban a pillanatban az áldások elkezdenek áradni.

17 éves koromban átestem egy krízisen, amikor megvakultam, s az intenzív osztályra kerültem. Az orvosok arra a következtetésre jutottak, hogy az orvostudomány már semmit sem tehet értem és három hónapom van még hátra. Emlékszem, hogy egy nap az intenzív osztályon, vakon feküdve, eszembe jutott egy olyan versszak a Bibliából, amit már olvastam a családommal és értettem a versszak teológiáját, de zavart.

Próbáltam másra gondolni, de a gondolataimban ismét előjött ez a vers (1Péter 2,24), ami azt mondja: *„Az Ő sebe által gyógyultatok meg."* Értettem a vers teológiáját, hogy Jézus Krisztus szenved, hogy megváltson, megmentsen minket, hogy Isten gyermekei lehessünk, s hogy „hozzáférhessünk" Istenhez. De engem ez nagyon zavart, mert én úgy érzem, hogy az én betegségemről is szól ez a vers. Nem csak az eredeti bűntől váltott meg minket, hanem a következményektől is, ami ez után a bűn után jött. Zavart, hogy az ige a múlt időről beszélt. Nem arról, hogy meg fogok gyógyulni, vagy hogy várjam a gyógyulást, hanem hogy a gyógyulásom kétezer évvel ezelőtt megtörtént a kereszten.

S az én dilemmám és haragom ebből eredt, miközben ott haldokoltam vakon. S emlékszem, nem tudtam kiverni a fejemből ezt a gondolatot. Mérges lettem, elkezdtem kiabálni a szobában. Nem tudtam, hogy Istenhez kiabáltam-e, de éreztem, hogy valami történik. Ez az egész egy hazugság – a Bibliára értve –, vagy én tényleg nem ismerlek Téged! Ekkor hallottam egy hangot, ami rezonált egész bensőmben, s azt mondta: **„Fiam, te nem ismersz engem."** Ekkor dühös lettem, mert én egy (vallásos) közösség második generációjához tartozom.

Igen, bosszankodtam, mert én nem ismertem másfajta életmódot. Ha azt mondanám, hogy a drog, bandák világából mentettek meg, akkor hagyján, de én soha nem éltem ilyen életet. Az én életem nagyon védve volt az egyházban. S mert ez a hang azt mondja, hogy én nem ismerem Őt. Emlékszem, hogy válaszoltam és azt mondtam, hogy nem ismerlek téged, hiszen ifjúságom sem volt, hogy megismerhesselek. Ekkor újra hallottam a hangot: „Te nem ismersz engem". Néha azt gondoljuk, hogy ismerjük Istent, a tanulmányaink, tapasztalataink, továbbképzéseink alapján. Ez ugyanolyan, mint amikor a Biblia azt mondja, hogy beszélünk olyan dolgokról, amiket nem ismerünk és nem is értünk.

Ebben a pillanatban megértettem ezt. Értettem, hogy eddig abban a hitben voltam, hogy ismerem; mint egy olyan személy, aki egész életében a templomba jár, de mint ahogy mondja, nem ismeri Istent. **Ez volt életemben a személyes találkozás…**

Neil Vélez

»»» **FOLYTATJUK** «««

Őszintén a reformációról

III/3 rész

Az utóbbi években megnövekedett az igény a történelmi események megismerésére a maguk teljes valóságában, legyen szó akár a kommunizmus áldozatairól, akár a szovjet Gulagtáborokról, vagy a különböző hatalmi csoportokról. Ebbe a körbe tartozik, hogy ismerjük meg a reformáció sötét oldalát is. ***Ökumené csak a megbocsátásból fakad****, a szeretet pedig a megbocsátással kezdődik. Meg kell ismernünk, mit kell megbocsátani protestáns testvéreinknek...*

Anglia (folytatás)

VIII. Henrik halála után Cranmer, a mindenható miniszter folytatta az ország protestáns hitre való áttérítését. 1555-ben azonban a katolikus Mária uralkodása idején Anglia 3 évre újra katolikus lett. Hűséget esküdtek a pápának és a királyné körülbelül 200 embert kivégeztetett, mert azok a katolikus vallás kiirtásán dolgoztak. Köztük volt Cranmer, VIII. Henrik rossz szelleme is.

Erzsébet királyné alatt azonban újra protestánsokká lettek az angolok. A pápa ugyanis nem ismerte el őt törvényes gyermeknek, mivel VIII. Henrik és Boleyn Anna házasságából származott. Ezért Erzsébet kegyetlenül folytatta atyja művét, a katolikusok üldözését. A kémek állandóan kutattak a katolikusok után. Az inkvizíció szakadatlanul működött, aki katolikusnak bizonyult, azt börtönbe hurcolták, földönfutóvá tették vagy kivégezték.

A gyűlölet rettenetes volt. Ismeretes Knox Jánosnak, Kálvin tanítványának ez a mondása: „Inkább 10.000 ellenséget lássak hazám ellen felvonulni, mint egyetlen misét." A pápai követ 1561-ben ezt jelentette Rómába: „Csaknem minden kolostor romokban hever, az oltárok szétrombolva, Krisztus és a szentek képei összetörve, egyházi szertartások sehol."

Ennek a gyűlöletnek esett áldozatul Stuart Mária skót királyné, akit Erzsébet angol királyné, az ő testvére 19 éven át börtönben tartott s végül 1587. február 8-án lefejeztetett. Halála előtt ezeket mondta: „Kettőt nem vehetnek el tőlem: királyi származásomat és katolikus hitemhez való hűségemet.

I. Jakab – Stuart Mária fia – kegyetlenségben felülmúlta Erzsébetet. Börtön, pénzbüntetés, vagyonelkobzás vagy halál várt mindenkire, aki magát katolikusnak merte nevezni. A protestáns inkvizíció állandóan működött, az inkvizítoroknak bármely percben módjuk volt a katolikusoknál házkutatást tartani. Katolikusnak lenni annyit jelentett, mint koldusnak lenni. A mártírok száma légió lett, akik katolikusok maradtak, örökös rettegés közt, szárazföldi gályarabságban töltötték életüket.

Írország

A legborzasztóbb sorsa Írországnak lett. Ez a kis ország, a gyönyörűséges „zöld sziget" állhatatosan ragaszkodott ősei vallásához. Először fegyvert fogtak jogaik védelmére, s mikor a csatát elvesztették, a király minden vagyonukat elkoboztatta. A régi birtokosok bérlők lettek, az erdőkbe, mocsarak közé menekültek, 20.000-et közülük rabszolgának adtak el Indiába, Ausztráliába. Igen sokan Amerikába vándoroltak, számuk 50 év alatt 8 millióról 4 millióra olvadt – azonban katolikus hitüket nem tagadták meg soha. Amerikában, Ausztráliában ők lettek a katolicizmus megalapítói, és olyan hitvallók, akiket ma megcsodál az egész világ. Így csinál Isten a szenvedésből diadalt.

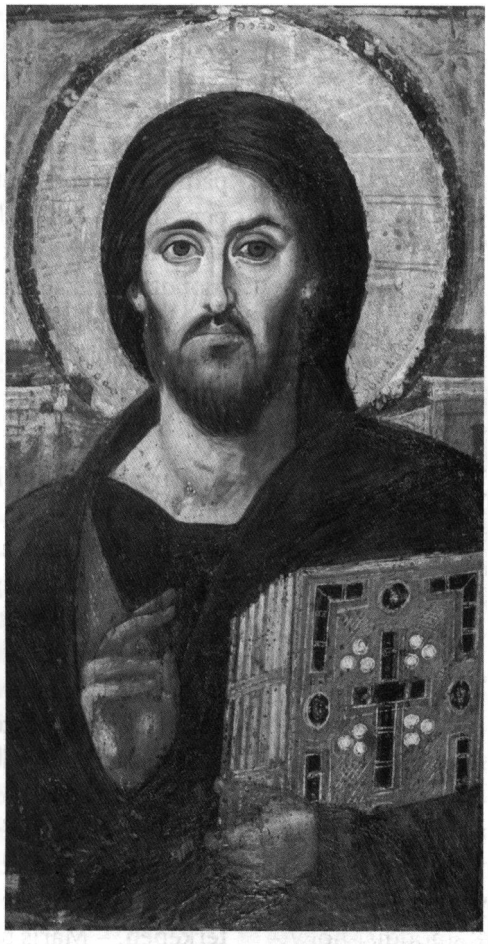
Hollandia

Népe gazdag, kereskedő nép lévén, amúgy is nehezen tűrte, hogy mint a nagy császári birodalom egyik tartományát, Spanyolországból kormányozzák. A vallási harc így egybeesett a politikai harc-

cal és hosszú küzdelem után a reformáció győzelmével végződött. A reformátorok azonban itt is rettentő vandalizmussal dolgoztak. 1566-ban egy hét alatt 400 templomot romboltak szét. Gyönyörű képek, szobrok, az üvegfestészet remekei, az antwerpeni világhíres orgona, mind áldozatul estek a vallási rombolás fanatizmusának.

Svédország, Norvégia, Dánia

Ezen országok áttérése Wasa Gusztáv (1496. május 12. – 1560. szeptember 29.) nevéhez fűződik. Ő volt a svédek szabadságharcosa, aki II. Keresztély zsarnoki uralma ellen fölkelést szervezett. II. Keresztély maga is segítette a protestantizmust, de kíméletlen uralkodása Wasa Gusztáv zászlaja alá sodorta az egész országot. A háború sok pénzbe került és a szabadságharcos azzal segített, hogy a németek példája szerint **elkobozta az Egyház vagyonát**. Mivel ezt, mint katolikus nem tehette, ezért protestánssá lett. Jelszó lett: a közösség vagyona a népé. Vagyis: minden a mienk. Az arany, ezüst értékeket eladták, a papi tizedeket az adósság törlesztésére fordították. 1554-ben kimondták, hogy csak Luther vallását tűrik meg, katolikus ember közhivatalt sem kaphatott. Egészen a II. világháborúig így volt ez még most, 500 év után is, amikor a protestánsok magukat a vallásszabadság előharcosainak nevezik. Vagyis: a vallásszabadság egyedül őket illeti meg.

A világ legrégebbi Krisztust ábrázoló, enkausztikus technikával festett ikonja a VI. századból (Sínai Szent Katalin monostor)

Magyarország

A mohácsi csatában (1526) 5.000 katolikus pap halt meg a haza védelmében, a püspökök nagy része szintén odaveszett. Árván maradtak az esztergomi, győri, pécsi, kalocsai, csanádi, váradi püspöki székek.

A plébániáknak legalább a fele árván, lelkipásztor nélkül maradt. Volt idő, amikor a mai Fejér megyében összesen 3 katolikus plébánia volt: a fehérvári, móri és ercsii. Ha a farkas közeledett, nem volt pásztor, aki a bárányokat megvédelmezze tőle.

A mohácsi vész után az országgyűlések meg a királyok sose fogytak ki a panaszokból a főurak és hatalmaskodó nemesek ellen, hogy azok betörtek a templomokba, sekrestyékbe, zárdákba, elrabolták a kelyheket, szentségtartókat, kereszteket. Elfoglalták az egyházi birtokokat, vagy kirabolták azokat. A Báthory, Bornemissza, Serédy, Bebek, Görgey, Ráskay, Balassa, Balthazár, Thurzó, Perényi, Nyári, Török, Pekry, Bakith, Tompa, Dely, Deák, Nádasdy, Kápolnay, Forgách stb. stb. középnemesek és főurak nevei állandóan szerepelnek a jelentésekben, mint a katolikus Egyház fosztogatói.

Köteteket lehetne teleírni ezekkel a panaszokkal, amelyeket a kirabolt, megzsarolt egyháziak a királyhoz és országgyűlésekhez intéztek. De tény az is, hogy a Zichyeket, Eszterházyakat, Erdődyeket, Pálffyakat kivéve, az összes főnemesek és **nemesek az új hitre pártoltak**.

Annak a kornak az egyik legfontosabb vonása volt, hogy az ország rovására mindenki minél nagyobb birtokot óhajtott szerezni. A nagybirtok nagy hatalmat jelentett. Az új hit pedig megengedte az eltulajdonítást. Szabad volt a vásár, a török pedig kárörvendve nézte, hogyan pusztítja a keresztény a keresztényt, hiszen valamennyi az ő malmára hajtotta a vizet.

† *Bilkei Ferenc plébános*

Mindezek ismeretében mondd ki szívből:

Jézusom, a Te szent nevedben megbocsátok a protestánsoknak minden rombolást, gyilkosságot, jogtalanságot, rablást – és kérem rájuk Isten áldását. Ámen.

A Katolikus Karizmatikus Megújulás XXVI. Országos Találkozója

2017. november 11-én rendezték meg a Magyar Katolikus Karizmatikus Megújulás 26. Országos Találkozóját Budapesten, az újpesti Jégpalotában. Az Észak-Amerikából érkezett előadók, Ann Shields nővér, Graham Keep és Peter Herbeck tanításai után Snell György esztergom-budapesti segédpüspök által vezetett szentmise zárta a napot.

Amikor megkapom a karszalagot, egy nővér éppen az egyik sárga mellényes rendező lány fejére tett kézzel imádkozik a lépcsőn. A csarnok földszintjén minden ülőhely foglalt, és sokan állnak is, a lelátók körülbelül kétharmadán ülnek. Lent anyukák sétálnak karjukban gyerekkel, máshol három-négy évesek játszanak földre terített szivacson, pokrócon, vagy futkosnak ide-oda, manővereznek a sorok között ovis motorral.

A színpadon egy kanadai pap, Graham Keep beszél a misszióról és ennek kapcsán a kanadai és a magyar viszonyok hasonlóságáról. Ott is magas a magukat katolikusnak vallók, ám templomba nem járók aránya: a 450 ezres egyházmegye lakosságának mintegy nyolcvanöt százaléka ilyen. – Feladatunk, hogy kapcsolatba kerüljünk velük, mondja, hogy – mint Jézus példabeszédében szerepel – kimenjünk az utcára, és meghívjuk őket a lakomára. A plébániák megújulása is csak a Szentlélek által lehetséges.

II. János Pál azt mondta: az Egyház intézményes és karizmatikus egyszerre, XVI. Benedek azt, hogy Szentlélek nélkül Egyház sincsen. Jézus teljes küldetése az, hogy a Szentlélekben keresztelje meg bennünket. Próbáljunk Máriára hasonlítani, aki engedelmes volt, de kérdezni is mert, és jelen lehetett Jézus életének minden fontos állomásánál. A feltámadásánál is, majd a mennybemenetel után a Szentlélek kiáradásakor. A tanítványok akkor kitárták az ajtókat, és elvitték Jézus jelenlétét a világba. Az Úr valami újat akar ma itt tenni. Mindent újjá akar teremteni. Engedjük, hogy megtegye.

Az előadás után mindenki feláll, és a kezek is felemelkednek. Imapárosok állnak össze, és egykettőre hosszú sorok alakulnak ki az imát kérőkből. A színpadról pedig a Szentlélek friss kiáradását kérik. Húsz perc múlva aztán előrehívják azokat, akik még nem kerültek sorra, és értük imádkoznak. Mint VI. Pál mondta, sok katolikus karizmái alszanak. Mi fel akarjuk őket ébreszteni, hangzik el. Aztán a karizmatikus megújulás ötvenéves római jubileumáról esik szó, amelyen Ferenc pápa is beszélt, és az derült ki a szavaiból, hogy jól ismeri, sőt belülről ismeri a mozgalmat.

Pár perc múlva Kunszabó Zoltán állandó diakónus lép a mikrofonhoz, hogy bejelentse: a húszéves magyar jubileum alkalmából megalapították a karizmatikus közösségek szövetségét, és 44 közösség már jelezte is a csatlakozási szándékát. Tiszteletbeli elnöknek Varga László püspököt kérték fel – Kunszabó Zoltán felolvassa a levelét, amelyben vállalja a tisztséget, és köszönti a találkozó résztvevőit. Magyarországon körülbelül 130 karizmatikus közösség van, mondja a diakónus, és még jó néhány a határokon túl. A szövetséghez csatlakozók és az érdeklődők képviselői mécseseket kapnak, az oltár elé vonulnak vele, és elhelyezik őket a Kárpát-medence térképén. – Máris tűzbe borult az ország – örvendezik Kunszabó Zoltán, majd mindenkit arra kér: ölelje meg a mellette állót, és mondja neki azt: „Testvérek vagyunk, egyek vagyunk."

A szünetben az alagsorba, a rendezői központba megyünk. Útközben ilyen feliratokat látunk: „Jégkészítéskor a jégpályán tartózkodni szigorúan tilos", „A lépcsőházban csak élvédővel szabad közlekedni". Nem tudom nem jelképesnek tekinteni, hogy ez a találkozó éppen egy „jégcsarnokban" zajlik, míg a Szentlélek jelképe a tűz. Az épület – a kezében korcsolyával közlekedő, gyermeke kezét fogó apuka jelenlétéből ítélve – jelenleg „vegyes üzemmódú". De a nagycsarnokban most senki sem fázik, az biztos.

A bázison mentősök ülnek, olvasgatnak. Ma nem volt szükség a szolgálatukra. – Itt ma gyógyulnak az emberek, nem rosszul lesznek. Az elragadtatás nem számít rosszullétnek – bölcselkedik a fotós kolléga. Aztán pár percre eltűnik, és Lackfi János költővel jelenik meg: máris összebarátkoztak. János elmondja, mi hozta ide, hogyan kötődik a karizmatikus mozgalomhoz. Felnőtt megtérő volt, házasságkötése és elsőáldozása egybeesett, de karizmatikus közösséghez – a Cor et Lumen Christihez – csak nemrég került közel, a felesége hatására. Idén tavasszal részt vett a háromnapos Imádság háza konferencián, és nagyon megérintette az egyiptomi Sameh Maurice elmélkedése, a közösség empatikus gesztusai, bátorítása. A következő hónap valóságos repülés volt a számára, és azóta is kitart a Lélek az életében, mondja.

De ekkor már kezdődik a zárómise. Az apostolok cselekedeteiből vett olvasmánnyal, amelyben a tanítványok azt kérik az Atyától: nyújtsa ki kezét, hogy jelek és csodák történjenek fia, Jézus Krisztus által. A hely ezután megremeg, és mind betelnek Szentlélekkel. Aztán a szentlecke következik a Filippieknek írt levélből, amelyben Pál azt írja: Isten maga ébreszti bennetek a szándékot, és hajtja végre a tettet. Evangéliumként pedig a talán legtöbbször idézett szentírási mondatokat olvassák fel: „Kérjetek, és kaptok! Zörgessetek, és ajtót nyitnak nektek."

Snell György ihletett, tapssal többször is megszakított prédikációt mond arról az igazságról, amelyre csak a Szentlélek vezethet el bennünket. Az Istentől kapott karizmákkal mindig másokat kell szolgálnunk, hangsúlyozza, majd az imáról beszél, amelyre a Szentlélek késztet és tanít meg bennünket, és amely mindig közösségi vonatkozásokat tár fel. A tanítványok együtt várták a Szentlélek kiáradását, amely egyesítő erő: imáinkban még elhunyt szeretteinkkel is kapcsolatban lehetünk, sőt, együtt velük: értük is imádkozva, és a közbenjárásukat is kérve.

A könyörgések különösen jellemzők a mai alkalomra. Mindenki saját szavaival, szíve bőségéből imádkozik, és nem csak egy-két mondatot, másrészt az összes korosztály képviselteti magát, tinitől a nagyszülőig.

Aztán „szentlelkes forró tapsokkal" köszönik meg a szervezők munkáját, és záró dicsőítéssel fejezik ki, hogy bárcsak ne lenne ez a záró programja a napnak. A szerzetesnővérek csupa lélek táncát még sokáig fogom őrizni az emlékezetemben.

Kiss Péter/Magyar Kurír
Fotók: Lambert Attila

GLORIA POLO
tanúságtétele

III/2. rész

Máriaremete, 2017. augusztus 26.

„Tüzet tűzzel oltunk – a gyűlölet tüzét a szeretet tüzével!" *mottóval rendezték meg a* ***IV. Szeretetláng Fesztivált*** *a Szűz Mária Szeplőtelen Szívének Szeretetlángja Mozgalom szervezésében a Máriaremetei Kegytemplomban 2017. augusztus 26-án, ahol Gloria Polo is tanúságot tett mindarról, amit átélt, amikor villámcsapás érte és a klinika halál állapotában megtapasztalta, meglátta a túlvilágot, majd Isten kegyelméből visszatért az életbe és csodálatos módon felépült.*

Láttam a saját testemet az egyetem betegszobájában, láttam saját magamat ott feküdni. Az orvosok küzdöttek azért, hogy a szívmegállásból visszahozzanak az életbe. Aztán visszatértem a saját testembe. Ez a visszatérés nagyon fájdalmas volt, az egész testemet égési sérülések borították. Egész életemben a szép test elérésén dolgoztam, tornáztam, aerobikoztam, hol anorexiás, hol bulimiás voltam, étkezési-, táplálkozási zavaraim voltak. Mindent megpróbáltam azért, hogy szép testem legyen. Rengeteg pénzt költöttem a testemre, de abban a pillanatban az egész testem csak egy torzó volt. A villámcsapás a karomon keresztül hatolt be a testembe és megrongálta a karomon a húst, a mellemről leégette a húst, a bordáim kilátszottak, az egész hasam, belső szerveim elégtek. A lábaim is teljesen elégtek, leégett róluk a hús, és szénfeketék lettek, hiszen a villám a jobb lábamon keresztül távozott belőlem. Az orvosok számára az okozta a legnagyobb gondot, hogy a belső szerveim is megégtek. Fogamzásgátlókat is használtam, spirál volt felhelyezve a méhembe azért, hogy ne foganjak gyermeket, és ezen a spirálon keresztül a villám szétégette a méhemet is. Ezt az orvosok által adott írásból szó szerint idéztem, tehát a spirálon keresztül égett bele a villám a méhembe. Az orvosok szerint teljesen szétégtem és tönkrement a méhem. A vesém, a tüdőm, a szívem – mind az égési sérülések áldozata lett. Az unokaöcsém meghalt, őt nem tudták az orvosok újjáéleszteni.

Engem kórházba szállítottak, Bogotába, a Claver Szent Péter Klinikára. Ebben a kórházban az orvosok operációkat hajtottak végre rajtam. A vesém továbbra sem működött és a keringésem is újra összeomlott. Ismét megpróbáltak újraéleszteni, de én mély kómába estem. Az orvosok a családommal is közölték, hogy haldoklom, nincs mit tenni. A testvérem, a nővérem, aki orvosnő, azt mondta: „Élesszék újra a testvéremet, és Isten döntsön a sorsáról, mert önök, orvosok, nem istenek."

Minden tudományos várakozás ellenére életben maradtam, de az intenzíven töltöttem három napot mély kómában. A harmadik napon, amikor már a legsúlyosabb állapotban voltam, az Atyaisten mégis visszaadott engem az életnek, az orvostudomány legnagyobb megdöbbenésére. A veséim csodálatos módon működni kezdtek, és kijöhettem az intenzív osztályról is.

Átszállítottak az égési sérüléseket kezelő osztályra. Itt egy második megtapasztalásom, istenélményem is volt. Amikor másodszor is kiléptem a testemből, a műtőben magam körül rengeteg embert láttam, akik gyűlölettel néztek körbe, gyűlölettel néztek egymásra és rám. Ez a gyűlölet jobban égette a testemet, mint azok az égési sebek, amelyek borították. Én azt gondoltam, hogy az ördög nem létezik, bár a papok azt tanították. Volt egy pap, aki egyszer azt mondta nekem, hogy az Isten csupa szeretet, és pokol nem is létezik. És én ezért úgy gondoltam, hogy ó, hát nagyon jó, hogyha gyilkos vagy bűnös ember valaki, akkor is a mennybe fog kerülni, mert az Isten szeret. Katolikus voltam ugyan, de nem a megfelelő értelemben, elég langyos hívő voltam. És ami miatt mégis követtem az egyházat és az egyház tanítását, az nem a szeretet volt, hanem inkább az ördögtől való félelem. De amikor azt mondták nekem, hogy az ördög nem létezik, akkor egy nagy krízishelyzetet éltem át. Elkezdtem kételkedni abban, hogyha az ördög nem létezik,

akkor lehet, hogy Jézus sem létezik, és akkor hogyan jutnak az emberek a mennybe? És én eljutottam egészen odáig, hogy elhittem: nem létezik sem ördög, sem Isten, az ateistáknak van igaza, és a legfőbb érték a tudás, a tudomány, az intelligencia.

Hatalmas megrázkódtatást okozott, amikor rájöttem: az ördög igenis létezik, és eljön értem is. Mindaz a sok bűn, amit 13 éves koromig elkövettem, amikor utoljára gyóntam, rám nehezedett. Éreztem ezeknek a bűnöknek a súlyát és nagyon fájdalmas gyónásom volt – és ez volt az utolsó alkalom. Ezek után pedig démonokat láttam magam körül, hiszen nem gyóntam többé, és a bűnök démonokként köröztek körülöttem. Most értem jöttek. Nagyon megrémültem. Kiszaladtam lélekben a műtőből, átléptem, átszaladtam a műtő falain és a semmibe estem. Tudtam magamról, hogy természetfeletti képességekkel rendelkezem, még a New Age hatásaként. De ez a természetfeletti hatalom az én intelligenciámból fakadt, az én elméből, eszemből, és nem Istentől származott. Lucifertől származott. Át tudtam korábban is menni falakon, ki tudtam jutni a föld légteréből, láttam a harmadik szememmel, telepatikus üzeneteket tudtam küldeni, az elmémmel tudtam mozgatni tárgyakat, de ezek a képességek Lucifertől, az ördögtől származtak, és nem Istentől. Sőt, amikor megnyílt a csakrám, és ezekre a dolgokra képessé váltam, akkor Istentől eltávolodtam és szívem bezárult Isten előtt. Ebben az időszakban nagyon jól éreztem magam, de mindez csak hazugság volt, hamis békét éreztem, nem tapasztaltam sem fájdalmat, sem betegséget, de mindez csak hazugság volt.

De amikor ott voltam a műtőben, és lélekben átléptem a műtő falait, ezek a képességek, amelyekkel korábban is rendelkeztem már, nem használtak semmit, nem értek semmit nekem. Labirintusba, alagútba estem, azokon mentem keresztül. Először nagy fényt láttam. Láttam magam körül embereket, akiknek a ruhája fehér tűzben ragyogott. Ezek az emberek egy börtöncellában voltak fogva tartva. Ezeket az embereket majd az angyalok viszik a mennybe. Ezek az emberek azért viseltek fehér ruhát, fényruhát, mert már lerótták, számadást adtak a bűnükért és az Istenhez indultak. A ruhájuk élő szövet, élő ruha volt. Isten Bárányának a ruháját öltötték magukra, hiszen ezek az emberek életük során magukhoz vették az Oltáriszentséget, a szentostyát, és most ez a ruha őrizte, védte őket. Láttam, hogy a mellkasukban csodálatos tűz ragyog, ez pedig nem jelentett mást, mint hogy életük során tisztelték és szerették az Oltáriszentséget. Ezek az emberek minden nap jártak szentmisére, mert nagyon szerették Krisztust, és a szentségimádás és a szentségek vétele alkalmával ők is elteltek Krisztus szeretetével. És Istennek ez a szeretete, ez az élő víz betöltötte őket és irgalmasságot gyújtott bennük a többi ember iránt is. Egész életükben szolgálták és imádták Istent, és szolgálták és segítették embertársaikat is, a lelkük tehát nagyon tiszta volt.

Olyanokat is láttam, akik nem ragyogó fényben voltak, csak egy kis fényesség vette őket körül, kívül pedig sötétség és homály uralkodott. Ezek a lelkek azonban már szenvedtek a körülöttük lévő sötétségtől, homálytól, amely ruhaként borította a testüket. Belülről égette őket egy borzalmas fájdalom. Rájöttem, ez a fájdalom onnan származik, hogy szomjúhozzák az élő Istent. Távolságtartó kapcsolatban éltek Istennel. Nem volt egységben a szívük Krisztus szívével. Nem szántak elég időt arra, hogy belépjenek Isten végtelen szeretetébe. Ez a ruha, ami égette őket, égette a testüket, az a hiányérzet volt, amit ekkor éreztek. Az a szeretet, amit nem adtak meg másoknak. Az evangelizáció, amit életük során nem végeztek el. Azért kellett szenvedniük, mert általuk sok ember nem ismerhette meg Jézust és Istent, és nem juthatott el Istenhez. Azért kellett most szenvedniük, mert nem imádkoztak másokért és nem imádkoztak az emberiségnek a megtéréséért. Nem voltak irgalmasak és nem osztották meg kenyerüket a szegényekkel. Már nem tehetnek magukért semmit.

Amikor a pap az oltárnál felmutatja a szentostyát, Krisztus testét, ez a legszentebb pillanat. Az atyaisten szeretete egy felhőben leszáll, alászáll az Ő szent Fiára, és az Atya megcsókolja az Ő szent Fiát. Ebben a szeretetcsókban szinte fellobban a Szentháromság szeretete. Ebben a pillanatban a szentek és az angyalok mind Istent dicsőítik és leborulnak előtte. Ez a legnagyobb dicsőség pillanata. A harcos egyház is leborul Krisztus áldozata előtt. A Krisztus szívéből kiáradó élő víz és a szeretet azonban csillapítja a purgatóriumban szenvedő lelkek fájdalmát is. Ezek a lelkek, akik a purgatóriumban, a tisztítóhelyen szenvednek, olyan ruhát viselnek, amely szakadt, rongyos. Ezek a lelkek bocsánatot kértek Istentől, megbánták bűneiket, Isten pedig megbocsátott nekik és ezért nem kerültek a pokolba. Megkapták, részesültek Isten irgalmából. Bár bűneiket Isten megbocsátotta, mégis el kell szenvedniük a bűneik következményét, szenvedniük kell tehát a másvilágon, a tisztítóhelyen.

Dr. Gloria Polo Ortiz
(a nagysikerű „Akit villámcsapás ért”
című könyv szerzője)

»»» **FOLYTATJUK** «««

Imalánc Lengyelország körül

Hazájuk és a keresztény Európa fennmaradásáért imádkoztak

Rózsafüzér Királynője napján közel egymillió emberből álló imalánc vette körül Lengyelországot. A hívek több mint 3500 kilométer hosszan, az országhatár közelében kijelölt mintegy 4 ezer helyen, 320 templomban, valamint hajókon, hegycsúcsokon és repülőtereken is rózsafüzért imádkoztak.

A ***Rózsafüzér a határon*** elnevezésű akciót egy világi hívekből álló csoport kezdeményezte, a lengyel egyház pedig, megnyitva templomait, szentmisére hívta a résztvevőket. A szervezők a fatimai jelenések 100. évfordulójához, valamint Rózsafüzér Királynőjének emléknapjához kötötték kezdeményezésüket.

A katolikusok a belföldön fekvő községekből buszokkal és vonatokkal indultak az országhatárra, ahol a délelőtti szentmisék után délután 2 órakor egyszerre kezdtek el rózsafüzért imádkozni.

A kijelölt határmenti templomokon kívül a résztvevők a határokhoz közeli városok főterein, határátkelő pályaudvarokon, a határfolyók és a Balti-tenger partján, hajókon, több hegycsúcson, valamint tíz lengyelországi repülőtéren működő kápolnában is imádkoztak. A Tátrában és a Beszkidekben a szomszédos Szlovákia és Csehország lakosai is csatlakoztak hozzájuk, a lengyel-német határ közelében fekvő Siekierki községbe Berlinből és Hamburgból is érkeztek imádkozók.

A Gdańsk kikötőváros közelében fekvő Westerplattén – ahol eldördültek a második világháború első ágyúlövései – gyerekek imádkoztak.

Az akcióhoz 43 európai – főleg brit –, valamint 12 egyesült államokbeli városban élő lengyelek is csatlakoztak a helyi templomokban.

A tátrai üdülőközpontban, Zakopanéban Marek Jędraszewski krakkói érsek homíliájában hangsúlyozta, az összegyűltek földrészünk népeiért is imádkoznak – azért, „hogy megértsék: ***ha akarjuk, hogy Európa megmaradjon Európának, vissza kell térnie az európai kultúra keresztény gyökereihez***".

A lengyel püspöki konferencia szóvivője október 6-án elmondta, ez a legnagyobb európai vallási rendezvény a tavaly júliusban Krakkóban Ferenc pápa részvételével megtartott katolikus ifjúsági világtalálkozó óta.

Magyar Kurír (Forrás: MTI – Fotók: AFP)

A konkoly a szívben van vagy a világban?

A mennyek országában a jó mag az ország fiai, a konkoly a gonosz fiai

A mennyek országában a konkoly is jelen van. Bennünk és köztünk. De honnan van a konkoly – kérdezik a szolgák? Honnan és miért van bűn a világban, az életünkben? – kérdezhetjük mi is.

Emlékezünk, a Teremtés könyvében le van írva az ember bűnbeesése. Ez volt az első bűn? Nem! Az első bűn a szellemi világban történt, amikor a legfényesebb angyal – Lucifer –, aki az Úrhoz legközelebb állt, fellázadt Isten ellen, aki elé tárta üdvözítő tervét. Mi is volt ez a terv?

Bukása után az embert – akit Isten saját képére és hasonlatosságára teremtett – Isten nem ítéli el, nem öli meg, hanem alkalmat ad a megbánásra, a bűnbánatra, a bocsánatkérésre, hogy megtérjen. Ha kell saját Fia halála által!

Emlékszünk Ádám és Éva bűnbe esésére, amikor ettek a jó és rossz tudás fájáról. Megszakadt az Istennel, az Atyával való kapcsolatuk, és észrevették, hogy mezítelenek. Hogyhogy? Addig nem láttak vagy ruhátlanok voltak? Nem, addig is volt ruhájuk, ami ragyogott, mert az Istennel, az Úrral éltek. Látták és ragyogtak, mint Ő, mint amikor Mózes negyven napig volt az Úrral, és a zsidók nem tudtak ránézni, mert ragyogott az arca. Az első emberpár is így ragyoghatott és ezt a ragyogó ruhát veszítették el, cseréltek fel szégyenükben fügefa-levélre.

Emlékezünk Ádám válaszára mit felelt az Úrnak a „mit tettél" kérdésre: ***„Az asszony adott nekem, akit mellém adtál!"*** Nem azt mondja, bocsáss meg Uram, de olyan csábító volt a gyümölcs. Nincs bocsánat kérés, nincs bűnbánat, csak vádaskodás, vádolja Évát és vádolja Istent: „Hiszen Te adtad mellém, ha Ő nincs, nem vétkezem." És az Úr nem öli meg őket, nem átkozza meg őket, hanem bőr ruhát készít nekik és elküldi Őket a paradicsomból, hogy nehogy egyenek az Élet fájáról. Az Úr irgalmas!

Emlékezünk Káinra, akit az Úr figyelmeztet, szívének gonosz szándékára. Ne tedd, amit tervezel Ábellel! Nem hallgatott az Úrra, irigy volt, és megölte testvérét. De az Úr nem ölte meg, hanem megjelölte, hogy más se ölje meg, hanem éljen. Időt és alkalmat adott neki a bűnbánatra! Az Ó- és Újszövetség tele van az Úr irgalmával és bocsánatával. Igen, a gonosz, a konkoly itt van közünk. Az Úr nem engedi kiszedni a konkolyt, pedig mennyivel egyszerűbb lenne az életünk, ha a világban nem lenne bűn. Nem lenne Sátán, aki mint ordító oroszlán körbe jár, és azt kémleli, kit tud elragadni.

Nem kellene félni a bűntől, mert tudjuk, hogy a bűn zsoldja – fizetsége – a halál. Nem mondanánk Szent Pállal együtt: ***„Két törvényt érzek tagjaimban. Látom a jót, amit meg kell tennem, mégis a rosszat cselekszem."*** Igen, könnyebb lenne, szebb lenne. De akkor nem lennénk emberek, akik választhatják a jót és a rosszat, nem lenne szabad akaratunk.

Robotok, bábok lennénk, nem pedig emberek, akiket az Úr, a Teremtő Mennyei Atya a saját képére és hasonlatosságára teremtett.

A bűn a konkoly köztünk van és bennünk él. Együtt kell élnünk vele. Örököljük génjeinkben, megtapasztaljuk mindennap, a médiában, a munkahelyen a családunkban. A konkoly a **keresztünk**, mindennap fel kell venni ezt a terhet és az Úrhoz kell menni, mert csak Ő tud segíteni legyőzni, megszabadulni. Az Úr figyelmezteti tanítványait az Utolsó vacsorán: ***„A Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát."***

A konkoly egyébként méreg, milyen érdekes, valóban ölni tud. Milyen jó az Úr példabeszéde! A konkollyal szennyezett búza evésre alkalmatlan, mérgező! ***„Amikor a vetés kikelt és kalászba szökkent, felütötte fejét a konkoly is."***

A kalász már szárba szökkent, hogy harminc, hatvan vagy százszoros termést hozzon. A konkoly csak fojtogatja, sanyargatja a növényt, de megölni nem tudja, csak a bő termést csökkenti. Megszámoltam egy kifejlett búzakalászt. Egy kalászban 40 szem volt, egy tövön hat- nyolc szár és kalász volt (312 mag).

A búzakalászról jutott eszembe Kollár János tanár úr, aki a hatvanas évek elején az iskolában az Úrról nem taníthatott, de a becsületes tiszta életről igen. Ő mondta: ***„Legyetek olyanok, mint az érett búzakalász! Menjetek ki a búzatáblához, és nézzétek meg aratás előtt a búzatáblát, az érett kalászok lehajtják fejüket, nem hivalkodók, nem akarnak másnál nagyobbnak látszani."*** Ő volt a tanár úr, aki hiszem, hogy látja az Úr dicsőségét.

Visszatérve a terméshez és a konkolyhoz, az Úr megelégszik a mi harmincszoros termésünkkel is. A jó terméshez az Úr mutat példát. Nem áll szóba a gonosszal! ***„Távozz tőlem Sátán!"*** A sátán gondolatát nem engedi be az értelmébe, amikor Péter kijelentését elutasítja. Ne álljunk szóba vele, ne engedjük, a rossz gondolatot a fejünkbe, nehogy a szívünkbe csorogjon és ott verjen fészket! Nem mindent kell meghallanunk, nem mindent kell meglátnunk! Nem kell mindig jól értesültnek lenni.

Ezen kívül mit tehetünk még? Hogyan gondoskodhatunk a bő termésről? A Szentírás olvasásával és imával, ahogy Szent Pál tanítja: ***„Öltsétek föl az Isten fegyverzetét, hogy az ördög cselvetéseinek ellenállhassatok. Nem a vér és a test ellen kell küzdenünk, hanem a fejedelemségek és hatalmasságok, ennek a sötét világnak kormányzói és az égi magasságoknak gonosz szellemei ellen. Ezért öltsétek fel az Isten fegyverzetét, hogy a gonosz napon ellenállhassatok, és mindent legyőzve megtarthassátok állásaitokat. Így készüljetek föl: csatoljátok derekatokra az igazság övét, öltsétek magatokra a megigazulás páncélját, sarunak meg a készséget viseljétek a békesség evangéliumának hirdetésére. Mindehhez fogjátok a hit pajzsát, ezzel elháríthatjátok a gonosz minden tüzes nyilát. Tegyétek fel az üdvösség sisakját, és ragadjátok meg a Lélek kardját, vagyis az Isten szavát. Minden alkalommal imádkozzatok a Lélekben."***

Merjünk egyre kisebbek lenni, hogy az Úr növekedhessen bennünk, mert sok a konkoly és milyen sok megnyilvánulása van!

A mezőgazdaságban ma vegyszeres gyomirtás van. Sokkal kevesebbet kell gyomlálni, kapálni. De a vegyszerből a vetőmagba is jut, ami nagyon kismértékben mérgező – ettől nem kell félni, mondják. Különben valóban nem kell félni, hiszen az Úr azt mondja: ***„Attól féljetek, aki a testet is és a lelket is megöli."***

Az elmúlt évtizedekben azt hirdették és mondták, mondják ma is sokan, ne tanítsunk a gyerekeknek az Istenről, a hitről, az erkölcsről. Majd ha megnő, majd Ő eldönti, érdekli-e, elég okos legyen, és majd tudja mi a helyes, és ha akar, majd tanul róla. Ha akar!? Ilyenkor már csak a kegyelem és az ima mentheti meg!

Milyen borzasztóan félrevezető, milyen sátáni gondolatok! Hiszen a konkolyt nem kell tanítani - azt hallja, látja mindennap az életben, a médiában, és az közben növekszik. Tehát nagyon kicsi esélye lesz a jó termésre, mert a konkoly már nagyobb lesz a szívében, és a jó mag az útszélre, jó esetben köves talajra, vagy a tövisek közé hullik.

Különösen, ha ilyeneket hall a médiában: „Aki ma a Bibliát olvassa és hisz benne, az elmaradott, babonás ember" – ezek voltak a szalonképes jelzők.

Vagy szintén a magyar sajtóban Ferenc pápát vádolták igazságtalan, hamis vádakkal.

Sok keresztény testvérünk is felháborodott, hogy miért nem jelenti fel az egyház, vonja felelősségre, és büntetik meg a sok rágalomért, hazugságért azt az újságírót? Testvéreim, az Úr adott erre is példát nekünk Pilátusnak és Heródesnek mondott válaszaiban: ***„Nem volna fölöttem hatalmad, ha onnan felülről nem kaptad volna."*** Jézus nem válaszolt neki. majd a kereszten azt mondta: ***„Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek."***

Ha engem üldöznek, titeket is üldözni fognak!

Én azt hiszem, hogy **kereszt** az, hogy a bűnnel, a konkollyal együtt kell élnünk itt, az Isten országában, mert hiszen abban élünk, és az Ő országa bennünk van. Fel kell vennünk ezt a keresztet mindennap, és mindennap meg kell harcolni a jó és a rossz harcát, tudva és bízva az Úrban, hogy Ő velünk van, nem hagyott el, Ő legyőzte a Sátánt, a világot.

A gyümölcs terméshez kegyelem kell. Imádkozzunk, testvéreim, ahogy Szent Pál tanítja: ***„Gyöngeségeinkben segítségünkre siet a Lélek, hisz mi még azt sem tudjuk, hogy hogyan kell helyesen imádkozni. A Lélek azonban maga könyörög bennünk, emberi szóval ki nem fejezhető fohászkodással."***

Ha Őt hívjuk, ha vele járjuk utunkat, elérjük életünk célját, és örök életünket nem veszítjük el!

Gyüre József

KOMMENTÁR

Dr. Gloria Polo előadásához

Ég és föld között vannak dolgok, amiket teológiailag még nem értettünk meg. Olyan dolgok, amelyek ugyan nem ellenkeznek a Szentírással vagy az Egyház tanításával, ám számunkra még szokatlanok. Dr. Gloria Polo asszony beszámolója megerősített engem néhány olyan dologban, amit lelkipásztori munkám során tapasztaltam. Aki olvassa vagy hallja beszámolóját, annak tisztában kell lennie vele, hogy ő nem egyszerűen csak arról mesél, amit tanult, hanem amit megtapasztalt ebben az állapotban, az úgynevezett *„klinikai halál"* idején.

A lélek szellemi világban megélt tapasztalatait mindig nehéz megmagyarázni. Dr. Polo asszony élményeit számunkra megszokott képekben, fogalmakban próbálja előadni. Abban látok némi veszélyt, hogy néhányan esetleg szó szerint veszik ezeket a képeket, és ezáltal egyedi, különös elképzeléseket alkothatnak magukban. Itt éppen ugyanaz a helyzet, mint a Szentírás képei esetén, vagy mint amikor szentek foglalják szavakba lelki élményeiket: ilyenkor szavaik sohasem fedik azt, amit valójában mondani szeretnének. Ezért ennél a beszámolónál is a képek mögé kell nézni, ki kell találni, hogy nagyjából mi lehet a szavak értelme. A képek segítenek abban, hogy egy elképzelést alkossunk magunkban, de természetesen nem korlátoznak bennünket. Tisztában kell lennünk mindezzel, amikor hallgatjuk vagy olvassuk a beszámolót.

Manapság több különféle könyvben olvashatunk a klinikai halál állapotába került emberek hasonló tapasztalatairól. Mindenesetre én eddig egyetlen beszámolót sem találtam, amely olyan élményekről szólna, mint amilyeneket dr. Polo második klinikai halálakor élt át. Tudomásom szerint Kübler-Ross adott ki elsőként ilyen beszámolókat, ám azok egytől-egyig pozitív élményeket tartalmaznak. Vagyis fényről, szépségről szólnak, arról, hogy minden a fénybe jut, minden jó, mondhatni minden csupa megváltás – mindez azonban nem felel meg a valóságnak. Egy orvos Amerikában 20 éven át jegyzett fel, figyelt meg és tanulmányozott hasonló eseteket, majd kiadott egy könyvet *„A pokolba és vissza"* (*„Zur Hölle und zurück"*) címmel. Ebben olyan emberek negatív élményeit ismerteti, akik nagyon boldogok voltak, hogy visszatértek és megtérhettek. Azt is leírja, megkérdezte Kübler-Rosst, *„nem találkozott-e negatív élményekkel is, és miért nem számol be ezekről?"* Kübler-Ross nagyjából azt válaszolta, hogy ***„nem teheti, mert az ellentmondana világnézetének"***. Hiszen ő mélyen benne van az ezoterikában – ott pedig mindennek szépnek, pozitívnak kell lennie. Írása tehát nem hiteles. Az általam korábban már olvasott beszámolók megegyeznek dr. Polonak a villámcsapást követő első klinikai halálakor átélt élményeivel. Amiről azonban dr. Polo manapság mesél, azt második klinikai halála idején, három nap alatt élte át. Mindez számomra egyedülállónak tűnik, és megfelel a Szentírásnak, mint a János jelenéseiben szereplő **„Élet könyve"** és a Tízparancsolat, amelyet dr. Polo már egyáltalán nem tudott kívülről.

Az igazi üzenet azonban, amit Isten őáltala akar a világnak kinyilatkoztatni, nem más, mint **Isten felfoghatatlan szeretete** az emberek iránt. Arra a részre gondolok, amikor dr. Polo arról beszél, hogy megtapasztalhatta, láthatta, amint Jézus vallástól, származástól függetlenül minden embert a halálban magához fogad, és nagyjából így szól mindenkihez: „Szeretném, ha velem lennél." Ezután viszont ismét elengedi őket karjaiból, hogy szabadon dönthessenek, addigi életüknek megfelelően.

Vagy emlékezzünk arra a részre, amikor dr. Polo elmondja, hogy **Jézus a halál idején még egyszer felkínálja a megtérést**. Az embert tehát szakadatlanul kíséri **Isten végtelen, befogadó szeretete**. Ez a valódi, mély üzenet, minden más csupán arról szól, hogy milyen következményekkel jár, ha tudatosan visszautasítom ezt a szeretetet, ha mindig jobban akarom tudni, hogy mi a jó vagy rossz nekem, vagyis ha önmagamat teszem meg minden dolog mértékévé. Dr. Polo igen világosan rámutatott arra, hogy nem Jézus taszítja el az embert, hanem az ember saját magát juttatja kárhozatra, mikor **Isten végtelen irgalmának láttán** visszatekint életére. **JÉZUS minden embert maga mellé szeretne venni**, ám senkit sem kényszerít. Tehát, úgy a mennyben, mint a pokolban csak „önkéntesek" vannak. Én így fejezném ki ezt.

A másik, számomra igen fontos dolog a „közbenjárás" ősi keresztény igazsága. JÉZUS értünk magára vállalt minden bűnt, megváltott bennünket, így mi is közbenjárhatunk egymásért. Dr. Polo csodálatosan írta le, hogy sokszoros házasságtörésben vétkes édesapja miként menekült meg a kárhozattól felesége élete és imádsága által, aki Isten iránti szeretetéből kitartott és tűrt csak azért, hogy férje megmeneküljön. Fontos példa lehet ez minden olyan hívő számára,

aki esetleg teljesen eltévelyedett emberekért imádkozik. Hinnünk kell abban, hogy valóban „átsegíthetjük" a tévelygőket „a másik oldalra" – mégpedig úgy, hogy imádságunkkal és életünkkel közbenjárunk értük, vagyis életünket az ÚRNAK ajánljuk fel.

Nagyszerű gondolat ez a szülők számára, hiszen közbenjáró imádságukkal és életükkel ők is „átsegíthetik" rossz útra tért gyermekeiket. Dr. Polo beszámolóját Isten kegyelmi ajándékának tartom! Az Úr tudatosan küldte őt vissza, hogy tanúságot tehessen mindarról, amit látott és átélt. Isten minden lehetséges módon próbálja az embereket észhez téríteni és magához visszavezetni. Ám éppen a beszámoló kapcsán tapasztalhatjuk, hogy még olyanok is, akik alapvetően az emberek üdvösségéért fáradoznak, visszautasítóan, szkeptikusan viselkednek, mindenféle kifogásokat hoznak fel, ahelyett, hogy ezt, az egyházi tanításnak és az evangéliumnak valóban megfelelő kegyelmi ajándékot az emberek elé tárnák. Ha valaki nem hisz, az az ő dolga; ám sokan rátalálhatnának az Úrhoz vezető útra dr. Polo üzenete által. Mindnyájunknak bele kell gondolnunk, hogy az Ég ilyen ajándékainak elzárásával nem zárjuk-e el az üdvösséget néhány, vagy éppenséggel sok ember elől – erről is számot kell majd adnunk. Ez az én véleményem, és emiatt kértem fel dr. Polo asszonyt, hogy mind nálunk, mind Schwäbisch Gmündben ossza meg élményeit az emberekkel. Mindkét helyen megteltek a termek. Érezhető, hogy az emberek folyton keresik Istent. Többé senki sem mondhatja, hogy „még senki sem tért vissza", hiszen itt van valaki, aki „visszatért". Ennek ellenére sokan mégsem érdeklődnek, véleményem szerint azért, mert félnek, hogy változtatniuk kellene életükön. Önnek, kedves Olvasó, nyugodtan lehet saját véleménye. Én csupán egyet kívánok a beszámoló minden olvasójának: Találjanak rá **ISTEN végtelen szeretetére!**

P. Hans Buob SAC szerzetes atya

TARTALOMJEGYZÉK

Katona István: Új év – új élet 3
Cseh Anikó: Ne félj, ha valaki szeret téged! (2.) . 4
Neil Vélez: Dél-Amerika apostola (1. rész) 6
Bilkei Ferenc: Őszintén a reformációról (3.) 8
Kiss Péter: A Katolikus Karizmatikus Megújulás XXVI. Országos Találkozója 10
Gloria Polo tanúságtétele (2. rész) 12
Imalánccal vették körül Lengyelországot 14
Gyüre József: A konkoly a szívben van vagy a világban? 15
P. Hans Buob SAC: Kommentár Dr. Gloria Polo előadásához 17

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el, Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

Szerkesztői üzenetek

- **2018. február 7-én**, szerdán **Szabadító szeminárium** indul az Emmausz Házban. (1146 Bp., Thököly út 120.). Jelentkezni a 06-1-222-5306 telefonszámon (hétfőtől-csütörtökig: 10 és 16 óra között), illetve személyesen lehet.
- **Akik adójuk 1%-át** Alapítványunk céljaira szeretnék felajánlani (Marana Tha 2000 Alapítvány), szíveskedjenek feltüntetni a **19622309-2-43** adószámot. Köszönjük szépen!
- **Köszönjük** azon kedves olvasóinknak, akik újságunk előfizetési díját már megküldték. Köszönjük az adományokat is. Akik még nem rendezték az előfizetést, kérjük, ne feledkezzenek meg róla! Akik le akarják mondani, kérjük telefonon vagy levélben jelezzék. Köszönjük!

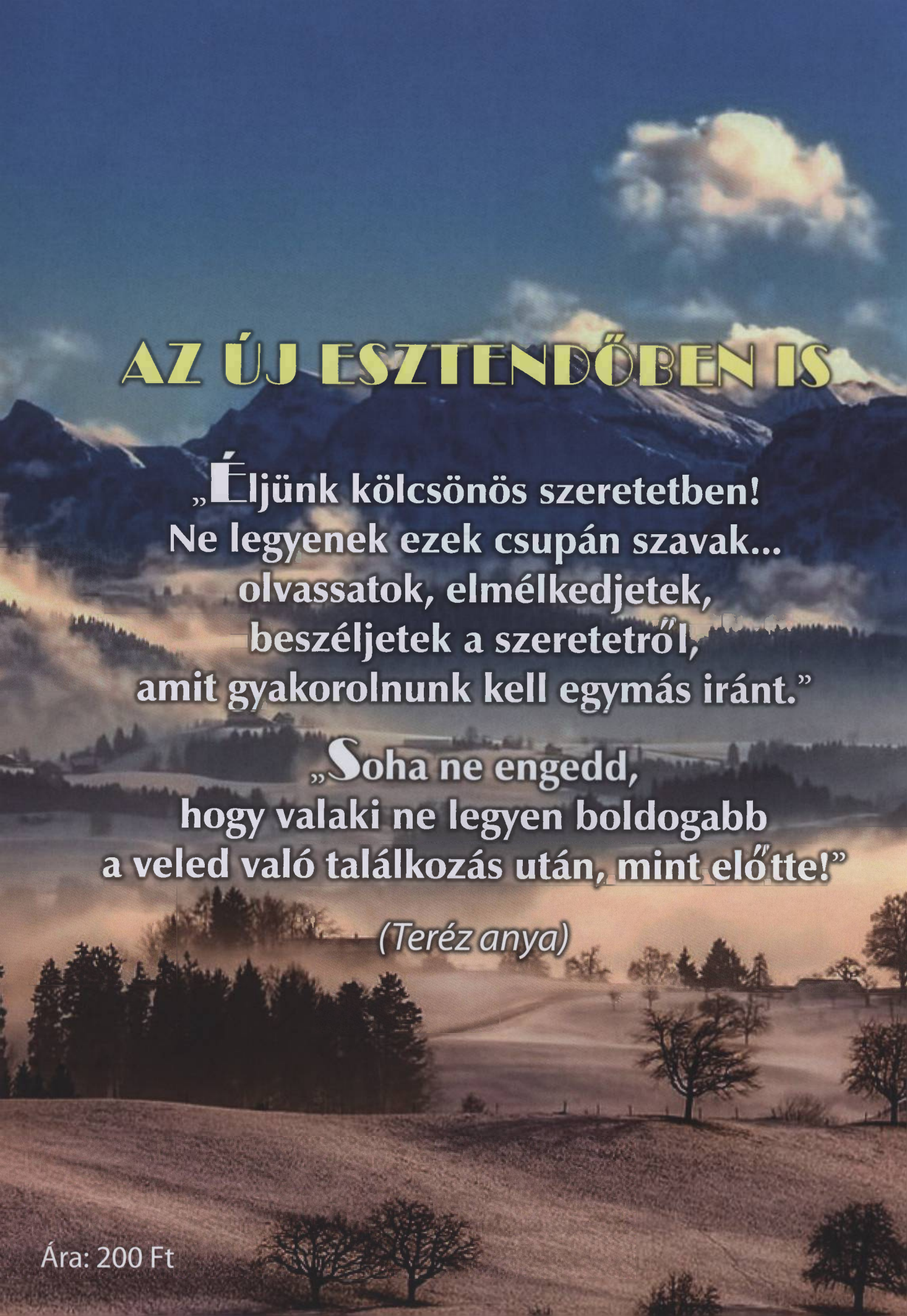
Istentől megáldott boldog új évet kívánunk olvasóinknak!

MARANA THA – A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

Megjelenik kéthavonta
Felelős kiadó, főszerkesztő: Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992
Műszaki szerkesztő: Fehérváry Ágnes
Készült: MondAt Nyomdaipari és Szolgáltató Kft.
Ügyvezető igazgató: Nagy László

Szerkesztőségünk címe:
1146 Budapest, Thököly út 120. **Tel/fax:** 222-5306
E-mail cím: katona.istvan40@gmail.com
Mobil: 06/20 438 6160; 06/20 823 1771
Honlapjaink:
MARANA THA – www.maranatha.hu
EMMAUSZ KÖZÖSSÉG – www.emmausz.hu
Könyvrendelés: fiererzs@gmail.com

„Nem akkor nyered el a jutalmadat,
ha belekezdesz valamibe,
hanem egyedül és csakis akkor,
ha kitartasz mellette.” (Sienai Szent Katalin)

AZ ÚJ ESZTENDŐBEN IS
„Éljünk kölcsönös szeretetben!
Ne legyenek ezek csupán szavak...
olvassatok, elmélkedjetek,
beszéljetek a szeretetről,
amit gyakorolnunk kell egymás iránt.”
„Soha ne engedd,
hogy valaki ne legyen boldogabb
a veled való találkozás után, mint előtte!”
(Teréz anya)
Ára: 200 Ft